

מיכתבים

עד מהרה גיליתי כי המדובר בבית-הכלא הימני של ג'ורג' אביה של אליזבת, מלכת בריטניה, שהיא שלטת במושב טנגניקה (שנטלה) אחר קבלת עצמאותה ואיחודה עם זנויבר את השם טנגניה. **אלדר טורקניץ**, פתח-תיקווה

הבודדת מן הפאב

על זהות האלמונית במבא השכונתי (גם זה וגם זה) העולם הזה 24.6.87. זאת אני שישבתי על כוס יין מול — מי שמתברר לי מקריאת הקטע במדור גם זה וגם זה האחרון — דניאלה שמי ובעלה.

אז קודם כל, הם יכלו, בשקט, להזמין אותי לשולחנם, כי אני אדם חברתי ושנית, לגופו של עניין:

אפשר למצוא אותי באתר פאב פעם בחודש חודשיים, ומה אני עושה שם בגפי? חוגגת את חירותי, עורכת ערבי-זיכרון לפרדתי מבעלי. זה היה לפני שנתיים, והעניינים בינינו היו יגיעים מאוד. ערב אחד, בנסיון נואש לשקם את הנישואין (אני יודעת, אולי וכו'). הצעתי לו שנצא לפאב השכונתי, ואז הוא ענה לי כוז הלשון: "בשביל מה? מה ייצא מזה? אני אשב מולך ואת תשבי מולי. הלא ככה אנחנו גם יושבים בבית".

והיה הקש ששבר את גב הגמל. התגרשנו ואני אשה חופשית, ומדי פעם, כאמור, אני יורדת לפאב ומרימה כוס יין לעצמי. **רות גרינשפן**, תל-אביב

הח"כ הנבזה והגדי המת

עוד על פסוקים בהם מופיעות כל 22 אותיות האלפבית (מיכתבים), ה' עולם הזה 17.6.87 ואילך.

גם אני מסוגל לעשות מה שדידי מנוסי עשה ולחבר פסוק שיכיל את כל אותיות האלפבית העברי. בבקשה:

כיצד נסע גם שרת טוב אל הפקח? **ניר בן-שלמה**, תל-אביב

(המשך מעמוד 3) עד שהוא אפילו מופיע על הרגל הלאומי של אותן מדינות.

את הרגל הלאומי של מלטה מקשט, בקצהו השמאלי העליון, צלב מלטה המפורסם (וכר למיסרר אכירי יוחנן הקדוש מירושלים, ששלטו כאי מאמצע המאה ה-16 עד סוף המאה ה-18) ואת הרגל הלאומי של איסלנד מקשט, לכל אורכו ורוחבו, הצלב הסקנדינבי (כדוגמת זה המופיע גם על דיגליתן של כל ארבע ארצות הצפון האחרות, שגם הן אינן משופעות ביהודים: דנמרק, נורבגיה, שוודיה ופינלנד). **אהרון מרכוס**, גבעתיים

לשון היליה

על הגדרות מסוימות במדור רב-עניין (לילות ישראל), העולם הזה 24.6.87.

אני מאוד נהנה מן המדור לילות ישראל. קצת רכילות חביבה, הרבה יפהפיות לשטוף את העיניים, קצת כתיבה קלילה אחר החומרים הכבדים (אם כי החינניים) של הנדון וכו'.

אבל הלשון של לילות ישראל משגעת לי את השכל, אולי זאת לשון-לילה מיוחדת. כלילות האחרון, למשל, סופר על רקדנית אחת, ש"חשפה רגליים מושלמות של ממש".

תמיד חשבתי שרגליים מושלמות זה השיא, הטופ, העיידית, ועכשיו — מושלמות של ממש? מה זה? יש לה שלוש רגליים?

ואחר כך — אופנאית אחת, "המדהימה תמיד בהופעותיה יוצאות-הדופן. היא לבשה שחור". תסלחו לי, אבל אמי, האלמנה זה שמונה שנים, מקפידה ללבוש שחורים יום אחר יום, לוכר אבי המנוח, והופעתה בכלל איננה יוצאת-דופן. **שלמה אלון**, הרצליה

עיסת הנחתום

על צירוף מיקרים משונה (רוח של פוגרום), העולם הזה 1.7.87.

נכון שהנחתום מעיד על עיסתו? ניהוש אחד כיצד נקרא הרחוב ברמת-עמידר,

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאודור 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: רוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ רכות מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ מחלקת המודעות: כרמית טל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ המו"ל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר בע"מ, תל-אביב.

קיא יני.

מכלכלת את מעשיה המדיניים בוהירות עלילת. ככל החלטה כזאת מעורבים אינטרסים רבים היחסים עם מדינות רבות, עם הגורמים השונים באש"ף, וכו'.

ברור לגמרי שמוסקווה נתונה עתה בתהליך של התקרבות לישראל. כחלק ממדיניות ה-גלאזנוסט' של מיכאיל גורבאצ'וב, אך קצב הדברים וצורתם בוודאי נקבעים על פי שיקולים רבים.

כך, למשל, יתכן כי ביקורו של וייצמן במוסקווה "אוזן" על-ידי הזמנת יאסר ערפאת לשם. גם על כך מתנהלים קצת מגעים חשאיים.

זאת היתה יריעה סנסציונית. היא שודרה בטלוויזיה בראש מהדורת-החדשות, לפני שבוע. נאמר בה כי עזר וייצמן, השר-בלאיתיק, הוזמן לביקור במוסקווה.

למחנת היום הוכחשה היריעה על-ידי כל הנוגעים בדבר בישראל. וייצמן עצמו אמר שאינו יודע על כך דבר. אנשי שימיעון פרס ויצחק שמיר הכחישו. אולם רפיק חלבי, העורך של אותה

סקופ

וייצמן יוזמן למוסקווה

עזר וייצמן השמיע השבוע הצהרה: הוא מוכן להיפגש עם יאסר ערפאת, ויר אש"ף בתנאים מסוימים. התנאים מתאימים לנסחת ריב"ש-טוב המפורסמת: הכרה בישראל והפסקת מעשי-האלחמות.

בכך חזר וייצמן על הצהרה שהשמיע עוד לפני 15 שנים. הצהרה דומה השמיעו אז אריאל שרון (שלא העמיד תנאים), ובמרום נס משה דיין.

עיתוי הצהרתו של וייצמן נראה מיקרי. היו שראו בה גם ביטוי לניסיון אחר, ששימיעון פרס לא לקח אותו עימו למרוקו. מכיוון שוייצמן צורף לממשלה הנוכחית בתפקיד הבלתי-רשמי של מי שיעסוק בענייני-השלום. על רקע הצלחותיו בעבר במצרים, הרי אישיותו במסע זה היא כמעט בלתי-נשכחת. אולם פרס לא רצה להתחלק בתהילה, ולקח עימו רק אדם פוליטי אחד: רבי אדרי, שנודע להוביל את הסתערות מפלגת-העבודה על הציבור המא-רוקאי בארץ (ראה כתבה).

אולם וייצמן לא היה מדוכא. הוא יודע שעומד לקרות משהו שיעלה את מעמדו באופן דרמטי. זהו הסוד המדיני השמור ביותר בשעת זו: עזר וייצמן יוזמן לבית-המועצות. כדי להיפגש עם אנשי-מישול בכירים.

הסובייטים, העוקבים מזה זמן רב אחרי פעולתו של וייצמן למען השלום הישראלי-ערבי, החליטו לבחור בו כנאיש המתאים מהדור הישראלי שכדאי לעשות כלפיו מחווה כזאת.

ה"סקופ" על הזמנת וייצמן
גם נכון, גם ראשון

מהדורת-החדשות, הודיע שהוא "עומד מאחורי היריעה".

לקוראי העולם הזה זה מזכיר משהו. לפני שנה, ב-30 ביולי 1986, הופיעה בהעולם הזה יריעה שהוכתרה בחותמת הרישמית "סקופ". הכותרת היתה: "וייצמן יוזמן למוסקווה". נאמר בה, בין השאר: "זהו הסוד המדיני השמור ביותר בשעת זו".

"עזר וייצמן יוזמן לבית-המועצות. כדי להיפגש עם אנשי-מישול בכירים.

פעילותו של וייצמן למען השלום הישראלי-ערבי, החליטו לבחור בו כנאיש המתאים מהדור הישראלי שכדאי לעשות כלפיו מחווה כזאת, כצעד נוסף לקראת נורמליזציה של היחסים בין מוסקווה וירושלים. תחילה רצו להיפגש עימו במקום ניטרלי באירופה, אך עתה החליטו להזמין לבית-המועצות עצמה".

אין העולם הזה נוהג להעניק ליריעה את החותמת "סקופ" אלא כשהוא בטוח באופן מוחלט בנכונות היריעה, וכאשר יש בה ראשוניות גמורה. אותה יריעה התאימה לשני מרכיבים אלה.

היריעה נאה ממקור מוסמך לחלוטין כח"ל. לי עצמי היתה נגיעה שולית כלשהי לעניין. ידעתי שהיו גישושים כאלה מצד מוסקווה.

לא כן וייצמן. הוא לא ידע על כך דבר, וכאשר שאלתי ביקש הוא, מצידו, לשמוע ממני מה יודע לי על כך.

ביתניים עברה שנה, והדבר לא יצא עדיין לפועל. יש לכך, בוודאי, סיבות טובות. מוסקווה

רחוב ברמת-עמידר (ניחשתם?)

זאת חתיכת עבודה לחבר פסוק המכיל את כל האותיות. אבל הצלחת: "ח"כ נבזה קפץ וטס על ראש גדי מת. חנה פרנק, נתניה

המקביל לרחוב חרמון, בו הועלו באש הדירות בהן התגוררו אזרחים ערביים, אחרי שהוכו מכות רצח. ניחשתם?

אם לא, ראינא את הגלופה המצורפת, בה מופיע תצלום עם השלט של שם אותו הרחוב. **רבקה אורי**, רמת-גן

מישפט שלא נאמר

האם יש סתירה? (שלא ירחמו עליי). העולם הזה 1.7.87

בראיון איתי אירעה אי-הבנה מצדך, שגרמה לי עוגמת-נפש. משום

מה נאמר שם מפי המיש" פט הבא: "את המדינה קיללתי לפני הפציעה ולא הפסקתי עד היום". אינני זוכר שאמרתי מישפט כזה, הוא גם לא מתאים לתוכן הראיון.

בראיון סיפרתי שהת-נרבותי לשרת בצנחנים, שהשתתפתי בפעילות מיבצעית ושאתי אוהב את המדינה.

מושה (מו"ץ), מטלון, תל-אביב

העולם הזה 2601

4